

Театральний тріумф Наукового ліцею

У нашому дорогому математичному ліцеї 208 трапляються дива: усі забувають про щоденні справи, відкладають обов'язки, позбуваються нав'язливих "треба" і "мушу", бо всіх — й учнів, й учителів - єднає велике дійство — театр!

Сьогодні, 21 травня 2025 року — історична дата, запам'ятайте! — прекрасні, незрівнянні, найталановитіші учні 8-В класу показали виставу за п'єсою Івана Карпенка-Карого "Сто тисяч". Про цю подію можна багато говорити і в загальному, і конкретно: можна розказати про щоденні репетиції, про комічні випадки, про смішні помилки, коли забуваєш текст і зі шматочків, словосполучень, що лишилися в пам'яті, намагаєшся створити щось подібне до оригіналу, — але послухаймо краще про це самих акторів!

У ролі Мотрі — Хоменко Катерина: "Дуже хвилювалася: це мій перший виступ! Може, і дивно, але я старалася просто не фокусуватися на залі. Намагалась уявити, наче я на репетиції. Але скільки ж зацікавлених очей на мене дивилося!"

У ролі Романа — Бойко Тарас:
"Вийшовши на сцену, відчуваєш
таку бурю емоцій, що не помічаєш
людей, які сидять прямо перед
тобою, а живеш життям свого
персонажа, забуваючи, ким ти був
до цього".

У ролі Гершка — Кривопішин Лев:
"Перед виходом здається, що ти
не знаєш жодного слова своєї
репліки. Нервуєш, думаєш тільки
про те, як зіграєш. Але коли
виходиш, усе врівноважується:
пульс, дихання, думки. Я вже не
думаю ні про текст, ні про людей у
залі — тільки про те, куди стану,
як скажу й що зроблю, аби своєю
сценою додати шматочок до
великого пазлу вистави!"

У ролі Невідомого — Усатюк Матвій: "Виходячи на сцену, особливо найпершим, ти нервуєш, але коли вже говориш свої слова, відчуваєш себе, як на репетиції".

У ролі Савки — Шпак Анастасія:
"Мені не здавалося, що я виступала перед великою кількістю людей. Я настільки заглибилась у процес, що навіть забула: на мене ж дивляться сотні очей! Це справді неймовірні відчуття, які не можна порівняти ні з чим".

У ролі Бонавентури-копача — Савенков Вадим: "Головне — не знати свої слова, головне — аби всі вірили, що ти — саме той персонаж, якого граєш. Акторська гра — це все!"

У ролі Кліма — Тарасевич Глеб: "Коли я стою на сцені, усе навколо ніби зникає. Лише голос акторів, дерев'яна підлога під ногами і той невидимий потік емоцій, що лине між мною і залом. Це не просто виступ — це діалог душ".

У ролі Герасима — Мінтянський Андрій: "На сцені відчуваєш енергетичне поле. Це ніби електричне поле з фізики, тільки замість імпульсів та хвиль відчуваєш високе враження публіки, що, немов іскра багаття, запалює твою діжу праці".

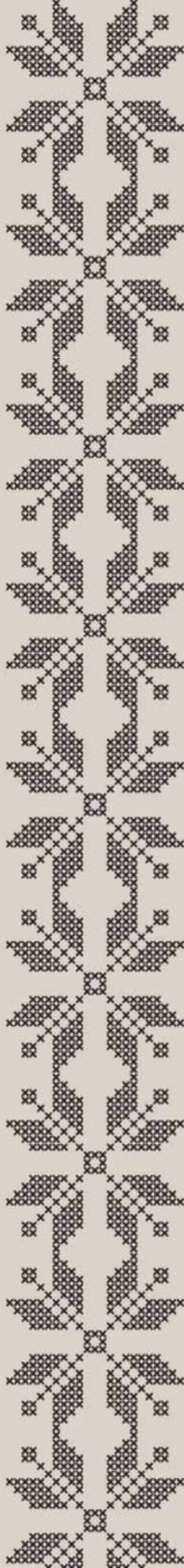

І від себе, Жирицької Анни (чи, може, уже Параски?), додам: шкільне життя, із усіма злетами та падіннями, — ніби географічна карта з низовинами та височинами, горами та западинами, морями й океанами. Куди тільки не кидає бурхливе море шкільного життя наші ще не досвідчені душі! Чого тільки не переживаємо ми, від найбезглуздіших сварок до найщирішої дружби!

Але сьогодні, як ніколи до цього, усі ми, актори, відчували дивовижне єднання душ. Ми були не окремо - ми були всі разом, усі хвилювалися за кожного, і кожен — за всіх. Усі допомагали, усі підтримували: чи поглядом, чи потиском рук, чи — хай навіть і смішно — листочком зі словами. І це дивовижні досвід, взаємопідтримка, єднання, коли ми — усі разом і кожен зокрема — творимо велике дійство — виставу!

І цим успіхом, цими емоціями, цими не знаними досі, невичерпно глибокими почуттями ми завдячуємо нашій дорогій керівниці, котра під час репетицій була й актрисою — виконувала роль кожного, аби пояснити, як грати; і режисером-постановником, і художником-постановником, і художником із костюмів — радила, як прикрасити сцену, яку спідницю чи який бриль обрати; і нашим Великим тлумачним словником — пояснювала, витлумачувала кожнісіньке словечко; і нашою чуйною психологинею — не тільки пояснювала характер кожного персонажа, його настрій у певній дії чи яві, а й просто підтримувала, допомагала вірити в себе, не здаватися, іти вперед!..

Це все зробила наша дорога вчителька Сирота
Валентина Трохимівна! Насправді найбільше оплесків
мало бути для неї — нашої свічечки, яка своїм
талантом зуміла запалити вогник у серці кожного
актора й зберегла цей вогник від поривів вітру, аби
показати його сьогодні глядачам!
Дякуємо, дякуємо і ще раз дякуємо Вам — без Вас
велике дійство Наукового ліцею 208 ніколи б не
трапилося!

